

НОВА СВѢТЛИНА.

ПРѢВРАЖДАНІЕ.

Като разгледа челоуѣкъ природнитѣ сжщества и се размисли здраво и сериозно, ще дойде до заключение, че тѣ сж сътворени съ цѣль да напръдватъ. Челоуѣкъ, който е върховното сжщество, не би достигналъ въ това интеллигентно положение, ако той не бѣше прѣтърпѣлъ и прѣкаралъ участъта на по-долнитѣ сжщества: сичко върви отдолу на нагорѣ, отъ по-малко къмъ по-големо.

За да се увѣримъ въ сжщността на тая истина, нека хвърлимъ единъ погледъ върху лъжовния ходъ на този свѣтъ. Колко е добръ да знаеме, че сме като гости тукъ, и пакъ всеки се старае да бжде отъ добръ-по-добръ, отъ богатъ-по-богатъ, отъ силенъ-по-силенъ! Това естествено стрѣмление не показва ли, че ний търсимъ едно благополучие, което никой не е намѣрилъ тукъ и нѣма да намѣри? Гдѣ ще го намѣримъ, може да попита нѣкой? — Безъ друго въ пжтешествието си къмъ напръдъка.

Сжществата на нашата планета се съставени отъ два елемента: *сила и материя*, отъ които единий е страдателенъ — *материата*; а другий, *дѣятеленъ* — *силата*. Чрѣзъ силата нѣщата се съединяватъ или дѣлжтъ; чрѣзъ неж материалнитѣ частици се движжтъ. Понеже малко знаемъ за материята, още по-малко можемъ да кажемъ, че знаемъ за силата, що ѣж движи. Като не можемъ да знаемъ, каква е силата, която съе-

динява водорода съ кислорода и се произвежда състава на водата, още много по-малко можем да знаем за тая сила, която ни движи и кара да мислимъ и разсъждаваме, сила съ извънредни и разнообразни качества и свойства, добри или лоши, които сж слѣдствие на нейното своеволно дѣйствие. Понятието, което можемъ да си съставимъ за една сила, е слѣдствието на нейнитѣ дѣйствия.

Животнитѣ, изобщо, иматъ по едно жилище за тѣлесното си прибивание, горѣ-долу, съобразно съ тѣхното развитие; тѣлата имъ сж жилища на тѣхната душевна сила, слѣдствие на нейната наклонностъ и нейното развитие. Человѣкъ е най-развитото животно на този свѣтъ, слѣдователно, като най-интелигентно, има и тѣлосложение по-деликатно и по-съвършено отъ това на другитѣ животни. Както животнитѣ, макаръ и да сж отъ единъ и сжщъ родъ, се различаватъ по между си по качество, тѣй и хората, макаръ отъ единъ и сжщъ родъ, се различаватъ по качество, свойство и способностъ. Защо е това тѣй? Душевнитѣ сили не сжществуватъ, както мисли и вѣрва, щомъ като сж се родили на този свѣтъ. Тѣ сж отъ по-прѣди; тѣ дохождатъ; съ други думи, тѣ се *прѣбраждатъ*. Отъ това зависи и напрѣдкътъ. Ако душитѣ бѣхъ създадени тогава, когато се ражда тѣлото, трѣбваше тѣхнитѣ качества и свойства да бѣдѣтъ, горѣ-долу, еднакви, както и тѣхнитѣ тѣла, когато, вѣ интелигентно и морално отношени, тѣ стоѣтъ много на раздалечъ. Има сжщества тѣй настроени, щото при сичкото усилие на отхраната да имъ се даде едно друго по-добро направление, тѣ пакъ упоретзуватъ. Защо нѣкои дѣца отъ малки още ся наклонни на нѣкои недостатъци или на нѣкоя добродѣтелъ? Защо нѣкои биватъ пълни съ гордостъ, а други — съ нпзостъ? Защо нѣкои се наслаждаватъ отъ страданията и се задоволяватъ отъ подобно явление? Защо, ако душата е еднаква въ сичкитѣ хора, отхраната не произвежда едно и сжщо дѣйствие врѣзъ сичкитѣ? Двама братѣя слѣ-

дватъ въ едно и сжщо училище, въ единъ и сжщъ классъ, при единъ и сжщъ учителъ; при сичко туй, единий отъ тяхъ приема и напръдва, както се слѣдва, а другий, безъ никакъвъ успѣхъ, остава назадъ. Ако една и сжща земя произвежда разнообразенъ плодъ, не значили това, че семето, т. е. душата, не е едно и сжщо?

Человѣческитѣ тѣла, както и тѣзи на животнитѣ, горѣ-долу си приличатъ. Скелетътъ, сърдцето, желъдѣкътъ, бѣбрецитѣ, мѣхурътъ иматъ една и сжща форма у сичкитѣ хора. Съвсѣмъ друго-яче е съ души-тѣ: тѣ се отичаватъ значително между хората. Още отъ малки дѣцата показватъ, какви ще бждѣтъ, когато порастнѣтъ; едни иматъ такива или онакива наклонности къмъ злото. Тѣзи качества или свойства по никакъвъ начинъ не могатъ се истѣлува, освѣнъ чрѣзъ *прѣбражданieto*. Безъ *прѣбражданieto* Богъ се явява, като несправедливъ, дѣто надарява нѣкого добрѣ, а нѣкого злѣ; дѣто снабдява несъразмѣрно хората съ интеллигентность и мораль. Человѣкъ за да бжде расположенъ къмъ нѣщо, трѣбва, горѣ-долу, да го знае, да има понятие за него или да се е запозналъ съ него. Никой не може да бжде отъ малъкъ наклоненъ къмъ нѣщо, безъ прѣдварително той да не го знае, както не може да бжде нѣкой учителъ, безъ да се е училъ. Извънреднитѣ способности не се придобиватъ въ единъ само животъ. Способноститѣ и наклонноститѣ, добри или лоши, на прѣждебившия животъ иматъ едно и сжщо свойство и въ настоящия. Тѣлото, като душевно облѣкло, или жилище на человѣка, зема образъ, съобразенъ съ душевнитѣ му наклонности или способности.

Френологитата, или теориата на Галла, която днеска се счита, като една положителна наука, явно ни доказва това както въ животнитѣ, тѣй и въ человѣцитѣ. Единъ френологистъ нѣма да се излъже да укаже при първо разглеждане на издадкитѣ по черепа на главата, че еди-кой е убийца, еди-кой скжпер-

никъ, че другъ има наклонностъ къмъ музиката а другъ — къмъ кражбата. Тъзи оржда на способноститѣ и на наклонноститѣ не сж ли дѣйствиа на душата? Отъ началото още тя ни дава такъвъ потикъ на мозъчното устройство, което е сѣдалището на мисълта тѣй, щото материалното измѣнение на тая частъ да бжде въ хармония съ способностиѣ, които душата притежава отъ по-прѣдния си животъ. Формата на мозъка зависи отъ душевното съображение съ собственитѣ ѣ достоинства или придобити нейни способности и наклонности. Костъта на черепа, която, като покривка, се излива по мозъчната подобностъ, ни произвежда вънъ по повърхността си тѣзи знакове, въ които продължаватъ нашитѣ способности и наклонности. Древнитѣ не напраздно се казва ли: *тѣлото е дѣло на душата, или душата твори тѣлото.*

Душата притежава своя собственна свободна воля, воля отъ която зависи нейното нещастно или щастливо положение; слѣдователно, ако нейнигѣ свойства и наклонности сж лоши, то тя си ги е създадала, като се е отклонила отъ природния законенъ пътъ, въ който, като съ накаже доволно, кжсно или рано ще дойде въ съзнание да се поправи. Ето гдѣ възпитанието принася своя плодъ: усили любовта къмъ ближния си, ако искашъ да намалишъ умразата, що имашъ къмъ него. Въ това отношение френологиата ни явно показва, че ни Богъ, ни обществото сж виновати за нѣкой виновникъ, отколкото самъ той: зародишътъ е билъ въ него, когато той се е още родилъ.

Новата философска школа почти едногласно приема мнѣниата на Декарта, Лейбница и Платона върху происхождението на нашитѣ идеи. Тя приема съ Лейбница: „Душата при ражданието си не е праздна, като една табла, на която нищо не се е писало; но че тя обема понятнитѣ начала, които вънкашнитѣ прѣдмети по-кжсно ѣ откриватъ. Логиката

и Метафизиката, Моралът и Теологиата сж пълни“, казва Лейбницъ, „съ такива истини, и тѣхнитѣ доказателства сж отъ вѣтрѣшни начала, които се наричатъ *вродени*. Не трѣбва никакъ, наистина, да си въображаваме, че ще можемъ да четемъ, като на отворена книга, въ душата тѣзи вѣчни закони на разума, както заповѣдта на претора (1) се чете отъ мраморната табла; но достатъчно е да може нѣкой да ги открие въ тази съ голѣмо внимание, и случайтѣ за това сж дадени отъ чувствата“. Вроденитѣ идеи не могатъ се истълкува друго-яче, освѣнъ чрѣзъ *прѣражданието*. Душата, като е съществувала въ едно друго тѣло, останжли ѝ сж нѣкои слѣди отъ впечатленията, които е получвала въ продължение на това съществуване. Тя е изгубила, наистина, паметта на извършенитѣ вѣзъ това вѣме дѣла; но отвлѣченото начало, като независимо отъ частнитѣ дѣла и като общо слѣдствие на практичния животъ, трѣбва да се съхранява въ душата при прѣражданието ѝ. Това е тѣй точно, както мислѣше и казваше Платонъ: „Да учи нѣкой, значи да си напомня.“

За доказателство на това, което успоряваме, служатъ явленията, проявени въ нѣкои малки дѣца съ извънредни остроумни дарби. Напримѣръ: Паскалъ, който на дванадесетъ годишна възраст, безъ да е училъ, както се слѣдва, откри по-голѣмата частъ отъ Описателната Геометрия. Рамбрандъ рисуаше, като учителъ, прѣди да знае още да чете Говедарьтъ Манжиамело смѣташе на петъ годишна възраст тѣй скоро, като машина. Mozartъ на четире години свирѣше сонати на пианото; на осмата си година състави една опера. Шатобрианъ не наречи ли Викторъ-Хюго: „Величественно дѣте?“ Тереза Миланолло на деветъ годишна възраст се гледаше съ удивление отъ най-искуснитѣ свирачи, и за която прѣхвалний музикантъ, Беллотъ; казваше: „*Като че ли е свирила цигулка, прѣди да се роди*“! — Но слѣдующий примѣръ, публикуванъ отъ

1) Министръ въ Римлянитѣ, който раздавалъ справедливостта.

Г. А. Сирета членъ на Научната Академия на Изящнитѣ Искуства въ вѣстника на „Изящнитѣ Искуства“, въ Белгиа, 1874 година, е най-добрий примѣръ въ това отношение. Дѣтето, за което ще се говори, е умрѣло на 1873 година. Ето нѣкои отломки отъ това изложение:

“Фредерикъ Ваиз-деръ Керсковъ се е родилъ слабъ, неджгъвъ и растроенъ тѣломъ, а духомъ отворенъ и събуденъ. Отъ рождението до умираието си, той е страдалъ. Той, може би, не е билъ спокоенъ ни една нощъ, животътъ му се дължеше на голѣмото надстояване и прилежание надъ него. Къмъ седмата си годишна възраст, той се много развилъ въ умствено отношение. Точно опрѣдѣленитѣ нѣща малко влияние имахъ надъ него. Мислитѣ му често се отвличахъ отъ земния животъ; той искаше разяснение за бждяща животъ; той често питае, да ли ще умре. Това размишление бѣше за нещастнитѣ му родове едно страшно наказание. Напраздно той искаше да го скрие: неговата любовъ къмъ своитѣ се увеличаваше повече и повече. Въ първото си дѣтинство, щомъ началъ да говори и да разбира, той се занимаваше съ Бога, съ този Богъ, който е направилъ: небето, дърветата, земята, водата и цвѣтята. Отрано, както сичкитѣ чувствителни и възвишени души, той обичаше бѣднитѣ почти страстно. Често, въ полза на бѣднитѣ, той зимаше съ сила и безъ знание на слугитѣ бащинитѣ си покжщници и ги раздаваше на нещастнитѣ. Вечеръ той обикаляше съсѣднитѣ мѣста да навижда бѣднитѣ, да живѣе и играе съ тѣхъ съ цѣль да спомогне чрѣзъ това на трудния имъ нещастенъ животъ. Той имъ поднасяше малки изработени отъ него картини, играчки и нѣща за прѣкарвание на врѣмето. Когато милосърдното, любезно дѣте влизаше при тѣхъ, то ги освѣтляваше и стопляше, като слънчевитѣ зари.

Единъ день Фредерикъ не дойде. Той умрѣ! Прѣливъ къмъ мозъка тури край на живота му.....! Цѣлий градъ Бругъ, който познаваше и обичаше прочутото дѣте, не по причина на неговото остроумие, но

за хубавна и добрия му характеръ, направи му доброволно едно великолѣпно погребение.

Фредерикъ, седемъ годишенъ, *безъ да знае да рисува*, снѣмаше разни мѣстности (paysages) отлично. Отъ осемъ до деветъ години, той се забавляваше да копира съ мазни бои мѣстности, врѣзани съ върла ракиа. Никога това не примѣзваше на оригинала. Дѣтето изобразяваше едно особено свое чувство, което се прѣдставяше чрѣзъ единъ особенъ цвѣтебенъ тонъ. Сичкитѣ малки картини, нарисувани отъ него, прѣдставляватъ дълбока меланхолия, която никой отъ древнитѣ, ни отъ новитѣ артисти е можалъ да придобие. Всѣка мѣстность го прѣвъзнасяше и го наскърбяваше. Що съзираше той въ това естествено произведение? Каква печална и съ болки пѣсень обладаваше, слѣдователно, тая душа, тѣй прѣпълнена отъ сълзи и скърби? Произведенията му сж повече отъ 350 картини. По нѣкога той изработваше нѣколко въ единъ день; фамилиата му притежаваше около 150.

Фредерикъ не знаеше друго нѣщо, освѣнъ да рисува мѣстности. На 1874 г., 3-й Августъ, Едуардъ Рищеръ, най-забѣлѣжителний француски колористъ (цвѣтовникъ), случайно видѣ около двадесетъ отъ Фредериковитѣ произведения; той считаше за честитъ тогози, който ги притежаваше, като мислѣше, че тѣзи рисунки сж отъ Теодора Русо. Едвамъ можахъ да го убѣдѣтъ, че тѣ не сж отъ Теодора Русо, и, като узна истината, художникътъ не можа да се въздържи, безъ да не се просълзи за изгубването на такава една бѣднина.....! Сичкитѣ произведения на Фредерика съставляватъ за артиститѣ единъ отъ най-вигоднитѣ уроци за своитѣ дарби. Тукъ тѣ виждатъ това, което досега не се е произвело никогато: появлянето на една интилигентность, чиста отъ самото си раждане, безъ да е прѣтърпѣла нѣкакво вънѣшно влияние.“

Съчинителътъ на този членъ, отъ който извлѣкохме горѣказаното, събщи устно, прѣзъ Октомврий 1874 г., на Белгийската Академия за произведенията

на това чудно дѣте, като имъ прѣдстави около двадесетъ негови картини, които произведохъ въ събравшитѣ се такова живо, душевно движение и въсхищение, щото изрази слѣдущето желание: „Нека произведениата на този гений, тъй прѣждевременно грабнатъ отъ изящитѣ искусства и отъ отечеството си, бждатъ изложени публично въ Брюкселъ!“

Какво ще кажемъ още за неравното физическо и обществено състояние на човѣческиа животъ, или пъкъ за разното му продължение? Намѣрѣте за примѣръ човѣкъ, който да е, както физически хубавъ, здравъ и силенъ, да е сжщевременно и въ морално отношение добръ, т. е. честенъ, милостивъ, доброжелателенъ и съ желание да направи сичкитѣ хора щастливи и още богати. Подобенъ човѣкъ, разбира се, не може се намѣри; слѣдователно, най-голъмо неравенство сжществува между хората. Едни здрави, безъ да се богати; други сж богати, безъ да сж здрави; други сж богати и здрави, а дѣцата имъ пъкъ неджгави, сбутани или грозни. Други, освѣнъ че сж богати и здрави, но сж още и отъ една благородна каста: царѣе, князове, барони..... При сичко туй, тѣ иматъ едно само дѣте, и то или идиотъ ще бжде, или нѣкой другъ подобенъ недостаткъ ще притежава. Колкото и да търсимъ, ще намѣримъ, че по-голъмата частъ отъ човѣцитѣ по земята иматъ *лошата* страна, т. е. сж нещастни. Сега, защо нѣкои биватъ тъй силно прѣтоварени отъ злинитѣ на този свѣтъ, а други сж съвършено лишени? Защо нѣкои биватъ извънредно духовити, а други тжни и глупави? Защо пъкъ други сж глухи, нѣми, слѣпи, идиоти и луди? Сичкитѣ тѣзи сж слѣдствия отъ прѣдишния животъ на човѣка и ставатъ по единъ природенъ и неизмѣняемъ законъ, на естеството, който още не сме въ състояние да узнаемъ. (Слѣдва).

ОБЩО ОБОЗРѢНІЕ

Голѣмъ прѣвратъ заплашва да се извърши въ областъта на съврѣменнитѣ понятия, въобщо за обществото и частно за челоуѣка, понятия, които сѣ плодъ на многоуѣковенъ трудъ на многобройни учени Академии, и днесъ за днесъ се прѣдаватъ и проповѣдватъ въ всички училища и университети.

Всѣкой знае, че днешната наука за Природата припознава истинско сѣществуващо само това, което, кой-да-е челоуѣкъ и съ кое-да-е отъ 5-тѣ си чувства, може да усѣти и познае. Тази наука заключава, че дѣйствуващите въ Естеството сили, а между тѣхъ и *разумната сила съ духовно-нравственно начало*, сѣ свойства на *материата*, на веществото; че, освѣнъ тази *материа*, не сѣществува въ Вселенната особно *Духовно начало*; и че съ умиранieto на тѣлото всичко се свършва за челоуѣка и пр. Върху подобни заключения лесно бѣше за съврѣменната философия да прѣдположи, че майката — природа е зла и опака мащиха за челоуѣка, като го е пустила въ този свѣтъ да страда и да се мъчи съвсѣмъ безцѣлно; и че е глупаво за челоуѣка да пази нѣкакви нравствени закони или пъкъ да се захласва подиръ нѣкакви идеали, глупости за тая „плачна долина“, за тая безнадежна „терехана“, изъ която се трепемъ.

Обаче, отъ втората половина на днешния вѣкъ, както спомѣнахме въ първата книжка, се появили отъ Америка, Европа и Индия нѣколко групи мъжъе, които се усмѣлихъ да казватъ и *доказватъ*, че прославената образованность на Академиитѣ и тѣхното дълбоко учение почива на лъжовни основи; че имало сили въ Природата, за които академиститѣ нито сънуватъ; че имало въ челоуѣка безсмъртна душа, за която плътното тѣло не било друго, освѣнъ връхна дрѣха; че този нашъ вѣремененъ животъ си ималъ висша, прѣмъждра цѣль; и че слѣдъ смъртъта, имало, спо-

редъ дѣлата, наказание или награда . . . ! Въ 1889 год., по врѣмето на Всемирното въ Парижъ Изложение, събрахъ се всичкитѣ тѣзи групи и въ два дълги конгреса устроихъ се правилно, като войска и тържественно обявихъ война противъ владѣщата наука въ Европа и противъ съврѣмешния материализмъ.

Нѣма съмнѣние, че всѣкой Българинъ ще иска да чуе подробности за тая голѣма борба; особно би пожелалъ да знае *доказателствата*, които бихъ му обяснили страшнитѣ въпроси за живота и смъртѣта, за порока и добродѣтелята. За да има читателтъ ни едно ясно понятие върху тѣзи нѣща, считаме за необходимо да го запознаемъ отъ първо съ ученето на разнитѣ групи и постепенно да развиемъ общото заключение, до което най-послѣ сж дошли.

РАЗНИТѢ ГРУПИ

Грушитѣ или классовѣтъ, или *школитѣ*; които на 1889 год. съставиохъ съмѣнитѣ два конгреса въ Парижъ, сж нѣколко и водѣтъ потеклото си отъ различни извори и различни врѣмена. Така напримѣръ: *Тибетското братство* се счита за пазител на праведически откровения, т. е. на древния индийски *Есо-теризмъ*. Това братство почита за свой идеалъ Сакийския пустинникъ, Гуатехамъ Будда. За това братство ще расправимъ другъ пътъ подробно; за сега ще кажемъ, че то само лично не е присъществувало на конгреса, а е било прѣдставлявано отъ групата *Теософиститѣ*, които сж, тъй да кажемъ, порода отъ това братство, или негова фиданка, поникнѣла прѣди 20—25 години въ Индия. Каббалиститѣ водѣтъ начало отъ старо-египетския *Есо-теризмъ*, т. е. отъ тайнственнитѣ познания и прѣдания, съхранявани между главнитѣ египетски жреци, които прѣдания сж стигнали до насъ, посредствомъ еврейската *Каббала*, т. е.

прѣдания устни, паралелни съ тѣзи, които сж забѣлѣжани въ Стария Завѣтъ.

Тѣзи Каббалисти сж въ тѣсно сродство съ Теософиститѣ, и сега повечето се наричатъ *Оккултисти*. Клонътъ на *Сведенборгитѣ*, който произлѣзълъ отъ шведския ученъ философъ, Емануилъ Сведенборгъ, който е живѣлъ въ 1688-1771 година и е билъ *видецъ медиумъ*, т. е. *ясновидецъ*, може да се счита, като прѣходна доктрина отъ древния индо-египетски *Есотеризмъ* къмъ новия *Спиритизмъ*. Магнетиститѣ (вижъ книжка I.) почитатъ за основателъ и водителъ Мезмера, който е дѣйствувалъ прѣзъ втората половина на минжлия 18-й вѣкъ. Тѣ бѣхж се ограничили само въ изучаванieto тайнственната сила въ човѣка, която се нарече и „*Магнетизмъ*“, и, главно, занимавахж се да лѣкуватъ, посрѣдствомъ тая сила. Въ Парижъ на 1889 год. тѣ си бѣхж съставили отдѣленъ отъ събраната конгрессъ, посветенъ исклучително на общото здравие и благоденствие. Въ втория конгрессъ, нареченъ на „*Спиритизма или Спиритуализма*“ (за духовното начало въ Естеството) тѣ участвувахж заедно съ другитѣ. Въ първата **книжка на Списанието си** ний расправихме, какъ се е появилъ спиритизмътъ и какъ се е усилилъ отъ втората половина на днешния вѣкъ. Неговата отличителна чѣрта е, че той не се дѣли и не отстѣпва отъ християнството и че въ всички ещественни точки той е напълно съгласенъ съ истинското християнство. За неговъ основателъ и тълкователъ се счита *Аланъ Кардекъ* (умрѣлъ на 1869 г.) който съумѣ да му придаде такива свойства, щото лесно се распространи и послужи, като здрава основа за събиранieto всичкитѣ други школи, отъ което станж възможенъ, държания на 1889 год. конгрессъ. За всички тия школи ний ще имаме случай да поговоримъ на особно и по-подробно; за сега нека прѣдставимъ главнитѣ принципи, които тѣ поддържатъ.

КАКЕО КАЗВАТЪ И ДОКАЗВАТЪ КОНГРЕССИСТИТЪ?

I. Че, освѣнъ тритъ сборни (агрегатни) състояния на веществото (твърдо, течливо и въздушно) има и други състояния, тайни и неуловими за обикновенните научни апарати и теглилки, които състояния били тъй наречените *флуиди*, съ които била прѣпълнена Природата и творениата ѝ отъ тритъ царства (животиото, растителното и, даже, минералното), сѣщо и въздушните пространства;

II. Че духовната и разумната сила, макаръ и слѣна купомъ съ сичките видове материя, отъ първо била независима отъ нея, и несъзнателната воля владѣла сичките видове материя, а прѣзъ *флуидитъ* можела да прѣнася на далечно разстояние дѣйствиата, които би искала да произведе;

III. Че, освѣнъ видимий тѣлесенъ трупъ, въ челоуѣка имало *трупъ флуиденъ*, подобенъ на тѣлесния, само че е въздушенъ. . . . Този флуиденъ трупъ, който Спиритистите наричатъ *оккулдистичъ* (периспритъ) а Оккултиститъ — „Астрално тѣло“, билъ сѣщото нѣщо, което апостолъ Павелъ нарича „тѣло думесное“, или по обикновенно — „душа“; но че независимо отъ това флуидно тѣло, сѣществувалъ въ челоуѣка, въ душата му, *безсмъртний духъ*, частица отъ върховното сѣщество — Бога;

IV. Ний, живитъ, можали сме да се сношаваме, да корреспондираме, даже да се виждаме съ душите на умрѣлитъ; най-сетнѣ,

V. Че нравствениий законъ за Праведността и Милосърдието дѣйствително владѣлъ развитието на челоуѣческия родъ; че челоуѣку била дадена свободна воля да се покорява на този законъ или не; но подиръ смъртта на тѣлото му имало награда и повишение, спорѣдъ добрия му животъ, или пъкъ — на-

казание, споредъ лошавинитѣ му, по съ цѣль да се поправи: за да се приготвѣлъ за второто честито въплочение.

Тѣзи сж, горѣ-долу, главнитѣ точки, върху които се е постигнало едно извѣстно съгласие между разнитѣ школи, които участвуваха на конгресса. Нѣма никакво съмнѣние, че читателтъ съглежда твърдѣ ясно ограмния контрастъ между тѣзи точки и онѣзи, които, досега още поддържа званичната наука въ Европа. Сега се изисква отъ насъ да съобщимъ нѣкои отъ ония личби и чудесни феномени въ Природата и живота, които напомняватъ тайнственнитѣ на тази доктрина, а отъ друга страна сж утвържденна обикновенни и достъпни за всѣки наблюдателъ.

ЛИЧБИ, ИЛИ ЧУДЕСНИ ФЕНОМЕНИ.

Кой не знае, че коренитѣ на дърветата инстинктивно, отъ само себе си, диригтъ и намиратъ вода подъ земята? Често пакти тѣ пробиватъ хоросанени зидове, за да се докопатъ до кладенчева или щерненска водд; така сжщо и вършинитѣ имъ сж извиватъ, по нѣкоги съвсѣмъ искривено, за да се издигнатъ до волень въздухъ и до слънчевитѣ зари. Нѣкои дървета дотолкосъ защищаватъ обсоената отъ тѣхенъ родъ областъ, щото не допусчатъ да вирѣе другъ родъ стѣбла до извѣстно расстояние отъ тѣхъ; друга пѣкъ билка, случайно принесена отъ вѣтъра на нѣкое поле, размножава се, понѣкоги, дотолкова, щото задавя и истрѣбва всичкитѣ други растения и дрѣвеса изъ това поле. Чудни свойства показватъ нѣкои растения и дървета въ врѣме на заплодяваннето си, когато женскитѣ и мъжскитѣ плодотворни праховци се привличатъ по нѣкоги на значителни расстояния, и единий прѣлита къмъ другия тъкмо въ уреченото за заплодяване врѣме. Опитнитѣ дървари, прочее, знайтъ и внимаватъ, щото съ първия си ударъ да издебнатъ и посѣкнатъ дървото на добро мѣсто, защото сѣтнѣ

то се стега и вкоченява, като че състои отъ живи, чувствителни нерви. „Палма, верварски посѣчена, жали, шумоли, “ думатъ Арабитѣ, а Бедуинитѣ казватъ, че тѣхнитѣ слѣпци отдалечъ осѣщатъ Оазиса. Извѣстний Саундерсънъ, Английскій слѣпецъ, усѣщаль, като вървѣлъ, близостъта на нѣкое дърво.....!

Ако прѣминемъ въ областъта на животното царство, ще видимъ, че камитѣ въ пустинята отъ много далечъ усѣщатъ, на коя страна има неизвѣстни на кербана води и теглътъ къмъ нежъ посока. Кучето, както казахме, сжщо подуша приближаванието на вълка, отъ 2—3 часа разстояние. Кой не зае какъ жално завива куче, когато нѣкой отъ кжцнитѣ е боленъ, бере душа ? И благородний конъ, далечъ отъ милъ стопанинъ, усѣща смъртъта му, а, по нѣкоги, и той самъ свършва! Гължбитѣ и други птици, закарани въ кафезъ прѣвъ морета отъ три — девета земя, пустватъ ли ги на свобода, сами намиратъ пжтъ си и, като стрѣли се връщатъ и долитатъ право въ полага си. Ами змиата, която вторача очитѣ си и отваря устата си за птичето, което е кацнало на дървото, притеглява това послѣдното, което съ крилѣ и свободна воля може да хвърчи на далечъ и на високо. Какъ това птиче, като че съ връвъ теглено, върти се замаено на фуния и отведижжъ полита, съ опашката на напрѣдъ, право въ зиналата уста на тѣзи змиа. ? Ами кравитѣ, които ходятъ скритомъ да подуватъ змии! — И пр. и пр.

И въ човѣческиа животъ, както казахме въ книжка I и II, има нѣкои общеизвѣстни, а, отъ друга страна, чудесни личби. Има хора (вижъ книжка II „Магнетический погледъ“, „Зли очи.“), които съ погледъ или махвание на ржката си укротяватъ звѣрове и отровни змии; влизатъ между тѣхъ, биждъ ги, безъ тѣ да гжкнждъ или да ухапждъ. Има сжщо хора, които, като внезапно се явяватъ предъ въоржжени смъртни душмани, принуждаватъ тѣзи послѣднитѣ съ самия си погледъ да бѣгатъ отъ страхъ и срамъ. Кому не

се е случвало да прѣдчувства нѣщо, което не е могълъ да знае или да прѣдвиди, по което се е изпълвало непременно? — Не рѣдко се е случвало, щото въ едно и сѣщо врѣме да умрѣтъ двѣ съ голѣма симпатиа свързани лица, далечъ единъ отъ другъ, подобно благородний конь, за който по-горѣ споменяхме. Кой не е забѣлѣжилъ, стига да е внимавалъ, че нѣкои сѣнища, особено отъ послѣднитѣ минути на спанието, или сѣ се сбѣждали въ сѣщото врѣме или пъкъ се прѣдсказвали, що има да стане.....? Защо плачътъ, страхътъ, смѣхътъ, прозѣвката и други нѣкои ефекти сѣ заразителни, стига само нѣкои отъ тѣзи да хване здраво одного и ето ти цѣла тѣла се моленсала, като произвежда това, безъ да знайтъ защо. Какъ става това.....? Ето защо двамина, които за пръвъ пътъ се срѣщатъ и виждатъ смъртно да се влюбятъ единъ въ другъ. Обаче, както има внезапни симпатии, така сѣщо има ненадѣйни и безъ причинни антипатии (умрази). Кога случайно си ударимъ ржката или се натѣртимъ нѣгдѣ, ний хвацами болното мѣсто съ другата ржка и, като за чудо, болката отслабва и се изгубва; ако ли ударътъ е билъ прѣмногo силенъ, стига само нѣкой, който ни съчувствува, да похване или поглади мѣстото и ето болката прѣминѣла; бититѣ дѣца знайтъ облагата отъ майчини пригрѣщания.....! Не тѣзи ли ежедневни явления се възбудили вниманието на Мезмера, и не по тѣхъ ли бѣ откритъ този цѣлебенъ флуидъ въ челоуѣка, който нарекохъ *магнетизмъ*, който произвежда днесъ такива чудесни и неимовѣрни слѣдствия.....? Даже въ селското население на нашата България се упражнява *тезрдѣ успѣшно* лѣкувание съ магнетизмъ, т. е. ужъ, съ просто „баение“ Тѣй въ »Сборника на Министерство на Н. Просвѣщение,« книга III, въ студиата на Г-нъ Ц. Гинчевъ: „По Българската народна медицина“, страница 81, четемъ:

„Но прѣди да пристѣпимъ да разказваме за насвѣтленитѣ желѣза и за страшнитѣ сцени на гоѣнието

далака, да кажемъ, че вторий (отъ третъ) видъ цѣрене се състои въ баение. Болния го баитъ, догдѣ заспи, подиръ което оздравя..... Догдѣ бабата свърши баението си съ зърната, които на дланъ високо обикаля около пжпката, болний заспива, а по нѣкога заспива и на полвината на боението; пжпката се разижда и болний оздравя.— Не е ли това единъ видъ захипнотизиране и цѣрение чрѣзъ вношение?— Колко още подобни тайнствени лѣчения познаватъ и практикуватъ самороднитѣ селски лѣкари!

Защо въ влажно врѣме болятъ отсѣченитѣ тѣлесни части за ампутиранитѣ сакати, като чели още си стоятъ на мѣстата?— Защо тѣй нареченитѣ „мѣсечковци“ (сомнанбулисти) ставатъ ноцѣ и се катерятъ по най-опасни мѣста, краища и стрѣхи съ затворени или мъртво вторачени милочи, безъ да се спжнѣтъ нѣкждѣ и паднѣтъ? Защо тѣзи „мѣсечковци“ не помнѣтъ нищо, що се вършили прѣзъ ноцѣта?— Халибъ, единъ отъ първитѣ наслѣдници на пророкъ Мохамедъ, като прѣвзелъ Персиа, повикалъ жрецитѣ на старата персийска религиа и, за да ги увѣри, че неговата вѣра е правата, поискалъ да му даджѣ най-силна отрова; и, като извикалъ съ единъ дивъ гласъ: „Ля-илляхъ“ и пр., испилъ ѝ. Станжло му лошо; по силната му воля и здравото му тѣлосложение надвили болкитѣ, и той поканилъ присѣтствуващитѣ да му станѣтъ послѣдователи. Но и днесъ за днесъ ставатъ подобни работи. Прочутитѣ арабски Асу-сауа отъ Алжира умѣйтъ да обезчувствѣтъ (анестезиратъ) себе си дотолкова, щото не осѣщатъ никакви болки, даже ако ги горишѣ съ въгленъ или ги дупчишѣ съ шило..... Кой не знае, че има хора, които иматъ въ себе си доста електризмъ, и то дотакава степенъ, щото, като силни галванови апарати, могатъ да произвеждатъ съ ржцѣ електрически искри, които протрисатъ верига отъ 150-200 души.

Но изъ цѣлото тѣло на чловѣка, а особено изъ очитѣ и изъ ржцѣтъ му, излиза на снопове единъ видъ

флюидъ, въ които всѣкой единъ може да се увѣри, като доближи показалеца си до чувствителното ухо на нѣкое котѣ, безъ да бутне самъ ухото, стига само да си мърда показалеца. Това направено, ще се забѣлѣжи, че котето ще хване да се бране.

Вѣрва се, въобще, че този флуидъ е еднороденъ съ магнетизма, но въ таквъ случай трѣбва да се забѣлѣжи, че оевѣнъ него около всѣко човѣшко тѣло има особна атмосфера, която го заобикаля, по нѣкога на твърдѣ голѣмо расстояние. Всичкитѣ тѣзи атмосфери се кръстосватъ непрѣстанно, и това се отзовава върху нервитѣ ни съ единъ видъ особни чувствуванни, които лесно можемъ да забѣлѣжимъ, стига да привикнемъ малко да ги отличаваме. Обаче, за да се убѣди чело-вѣкъ, че сѣществуватъ подобни атмосфери, най-лесно-то сръдство е: ако му се е случвало да се намира самъ въ нѣкоя стая и тутакси да усѣти, като че има нѣкой другъ вътрѣ, па да се обърне и да види, че дѣйствително нѣкой е влѣзълъ неусѣтео, или пъкъ че влѣзълъ и излѣзълъ.

A. BONNEFONT.

(Прѣводъ отъ френски.)

УРОЦИ ПО СПИРИТИЗМА
за дѣца.

ГЛАВА III.

I. БОГЪ.

УРОКЪ XVIII.

(Продължение отъ кн. II)

Отг. — Ний не можемъ да ги видимъ, както не мо-
жемъ да видимъ въздуха,

който дишемъ, защото очи-
тѣ ни сѣ двѣрдѣ груби за
тѣхъ,

II. — Духоветѣ могатъ
ли да прѣминуватъ прѣзъ
материата?

Отг. — Тѣ прѣминуватъ
прѣзъ всичко: зидоветѣ, во-
дата, земята, сѣщо и огъ-
ня.

УРОКЪ XIX.

II. — Духоветѣ еднакво
ли сѣ съвършени?

Отг. Тѣ стожатъ на раз-
ни степени въ умственни и

Още много подобни чудни явления има въ Естеството и между хората; но съвременнитѣ учени, ако съвсѣмъ не сж могли да ги открижтъ, не сж си направили трудъ да ги тълкуватъ и заминавали сж ги мълкомъ или сж ги спомѣнували съ подигравка.

Най-послѣ, за да попълнемъ ямата, която раздѣля позициитѣ на два лагера, и за да се види, че има добри и сигурни пѣтица, които воджтъ отъ съвременната наука къмъ „Новата“ и отъ „положителната“ (позитивната) къмъ „тайнственната“, ний ще дадемъ нѣкой научни откритиа, направени въ най-ново врѣме, които откритиа неволно обезоружаватъ най-достойнитѣ противници на спиритиститѣ и оккултиститѣ и ги каратъ дълбоко да се замислжтъ надъ досегашнитѣ си вѣрвания.

ЗАГАДЪЧНИ ОТКРИТИА.

Голѣмий телескопъ слыха ученитѣ: той откри необхватимата безкрайностъ на Вселенната, посрѣдъ която

морално отношение; на най-долнитѣ стѣпа на стълбата стожтъ проститѣ и невѣжитѣ Духове, когато най-нависоко стожтъ върховнитѣ Духове.

П. — Кои сж невѣжитѣ, низкитѣ Духове?

Отг. Тѣ сж тѣзи Духове, които сж наклонни къмъ злото; живущи твари, които обожаватъ хилекрититѣ, свирѣпитѣ, завистливитѣ и скжперницитѣ. Тѣ търсжтъ случай да вкарватъ хората въ злото, като имъ внушаватъ лошава мисли.

П. — Кои сж качествата, които отличаватъ върховнитѣ Духове?

Отг. — Върховнитѣ Духове много сж страдали и много сж научили; тѣ сж кротки, доброжелателни, защищаватъ хората, споредъ достоинствата имъ, и внушаватъ имъ добри мисли.

П. — Какъвъ бѣше Христосъ?

Отг. — Върховенъ Духъ, испратенъ съ порѣчка на земята, за да поучава челоуѣцитѣ да се обичатъ единъ другъ.

нашата планета имъ се видѣ ничтожна; но *микроскопъ* ги изуми и съвсѣмъ побърка: той имъ откри новъ и неизвѣстенъ свѣтъ, огроменъ свѣтъ.....! Въ капка вода или въ една видима точка на каква-да-е материя, подъ вдълбнителното стъкло на микроскопа, закипѣхъ стотини хиляди, даже милиони, живи същества! Тогасъ най малката мърка и теглилка на ученитъ, „линиата“ и „грантътъ“ имъ се видѣхъ прѣголъми за измѣрване този новъ миръ. Тѣзи учени останяхъ още повече залесани, като логически прѣдполагахъ, че тѣзи живи същества състоятъ отъ огромно число, може би отъ други хиляди на хиляди, молекули, т. е. отъ първобитни единици числа материя. Мнозина се опитахъ да намѣрѣтъ първоначалното дѣнце на материята; обаче, отъ всичкитѣ най-честитий бѣ знаменитий английскій испитателъ, Г-нъ Уилиамъ Круксъ, който, прѣди деветъ години, сполучи да расчлени (анализира) подъ спектроскопа такива тѣла, които се считахъ за първобитни и самородни. И тъй, този знаменитъ Англичанинъ изнамѣри тѣ нарѣчения

УРОКЪ XIX.

П. — Между Духоветѣ, едни отъ тѣхъ добри ли сѣ създадени, а други лоша-ви?

Отг. — Господъ е създалъ всичкитѣ Духове прости и невѣжи; Той ги е оставилъ свободни да правятъ и зло и добро, стига само всѣкой отъ тѣхъ да достигне, по-скоро или по-бавно, до съвършенството, като се ползватъ отъ свободата си.

П. — Всичкитѣ Духове достигатъ ли съвършенството?

Отг. — Всички, безъ изключение. Върховнитѣ Духове сѣ били сѣщо невѣжи, като нѣзкитѣ; само че съ течение на врѣмето и на прѣдѣлка, по редъ тѣ сѣ станѣли върховни.

П. — Имали такива същества, които се наричатъ ангели и дяволи?

Отг. — Не, Богъ е твърдѣ справедливъ въ това отношение: той не е създалъ същества, които да сѣ осъ-

противъ, т. е. материя по-тънка и по-дребна отъ самия *етиръ*.

Същия Г-нъ Круксъ откри и четвърто сборно (агрегатно) състояние на материята, което и нарече, както спомѣнахме въ I книжка: „*Заряща материя*“ (*matière radiante*). Г-нъ Круксъ, посредствомъ една пещерпателна (плсвматическа) машина истегли въздуха изъ една добръ затворена стъклена цѣвъ тѣй, щото отъ едно зрънце на материя останѣ въ стъклото само една милионна частъ отъ него. На двата края на тази цѣвъ той прѣкара два електрически кондуктора. положителенъ и отрицателенъ, и, катопустихъ електрическа токъ прѣзъ този до крайностъ разрѣденъ въздухъ, намѣри, че такъвъ рѣдкъ въздухъ фосфоресира. т. е. зарй, даже много по-ясно блѣщи отколкото слънчевитѣ зари. Освѣнъ това, намѣри, че движението на разрѣденитѣ въздушни *протили* може, срѣдъ стъклената цѣвъ, да обръща вътрѣшни крилца. Най-сетнѣ, това зарило произвежда и топлина толкосъ

дени вѣчно да бждѣтъ добри, а други вѣчно зли. И-ма, обаче, добри и зли Ду-хове.

УРОКЪ XX.

П. — Духоветѣ всѣкога ли населяватъ пространството?

Отг. — Нѣ, тѣ трѣбва да се въплѣтихъ въ чело-ческо тѣло на тази земя, която ний населяваме или пъкъ на нѣкоя друга, като нашата.

П. — Защо духоветѣ се въплѣтиватъ?

Отг. — Да работѣтъ, да се въскачѣтъ на най-висо-кото стѣпало на стълбата, да станѣтъ умни и морал-ни същества, да си иску-пѣтъ сторенитѣ грѣшки, да станѣтъ по-добри отъ испитаниата, страданиата и работата.

П. — Значи, всичкитѣ че-ловѣци сѣ въплѣтени Ду-хови?

Отг. — Да, всичкитѣ. Въ-плѣтенъ духъ ще рече е-динъ Духъ, съединенъ съ чело-вѣческо тѣло.

П. — Душата съществу-

силна, щото стъклото умегква, а външният въздухъ, като налѣга възъ него, свива го.....

Подобно забѣлѣжително, на прѣвъ погледъ, непонятно дѣйствие на открайно разрѣдѣна материя, бѣ провъзгласилъ, въ терапевтическо отношение, достопамятний Ханеменъ, основателтъ на хомеопатиата. въ първитѣ години на днешния вѣкъ. Той показа, че човѣческитѣ болести меже да се лѣкуватъ съ сто хилядни, даже съ миллионни частици отъ тѣзи лѣкарства, които всѣкой день ни прѣдлага званичната медицина,

ОТЪ ВСИЧКО ТОВА СЕ ДОКАЗВА:

I. Че съществуватъ видове *материя* (флунди), които човѣкъ не може да прѣмѣри и прѣтегли, не може да усѣти ни съ едно отъ петъти си чувства, не може, даже, да ги сравни, нито да си ги намисли;

II. Открива се, че колкото материитѣ сж поистѣнчени, по-разрѣдени, толкосъ по-силни дѣйствиа показватъ тѣ; и

ваше ли прѣди тѣлото?

Отг. — Да, защото най-напрѣдъ Духътъ живѣеше въ пространството.

П. — Значи, човѣкъ състои отъ три нѣща?

Отг. — Да, *Духъ, Около-душникъ и Тѣло.*

XXX.

П. — Що е човѣческо тѣло?

Отг. — Човѣческото тѣло е орѣдието, чрѣзъ което душата си служи тука на земята да работи за своя

напрѣдъкъ. При смъртъта душата го напуца, както ний правимъ съ увехтѣла дрѣха.

П. — Какво става тѣлото слѣдъ смъртъта?

Нтг. — То се разлага, и неговитѣ елементи служатъ да образуватъ други тѣла.

П. — Какво става съ душата?

Отг. — Тя става пакъ Духъ.

П. — Кои сж главнитѣ пороци, които правятъ човѣка най-доленъ?

III. Оказва се, че подобни и сходни съ „Зарящата материя“ на Крукса флуиди ще сж: *Свѣтлината, топлината, електричеството, магнетизмътъ*, и, даже, *звукътъ*.

Въ заключение. Отъ всячко това се показва, че званичната наука сама е наклонна да отетжни въ единъ отъ основнитъ пунктове и да припознае смѣлото утвърждение на конгрессиститъ.

СПИРИТИЧЕСКА ЕПОХА-РЕЛИГИИТЪ.

(Продължение отъ книга II).

Въ присѣтствието на толкова злини, какъ да проумѣе надеждата, отъ която да прѣдвидимъ или прѣдчувствуваме ближния край? При сячко туй, спикитъ ни приатели сж съгласни да ни кажътъ: „Куражъ, търпѣние, врѣмето е близко, врѣмето е дошло, когато Христовото обѣщание ще се изпълни, когато утѣшителний духъ ще дойде да установи всѣко нѣщо на своето мѣсто!“

Отг. — Тъ сж: *Завистьта, ревността, скжперничеството, лжжата, честоллюбието себелюбието, гордостъта и ненавистьта.*

УРОКЪ XXXI.

II. — Само веднѣжъ ли се възплътява Духътъ?

Отг. — Той се възплътява на тази земя или на нѣкоя друга земя толкова пжтя, колкото е нужно за напрѣдванието му.

II. Слѣдъ смъртъта, когато душата пака стане

Духъ, какво е тогива неговото положение?

Отг. — То е такава, каквото си го е придобилъ, ни по-малко ни по-много; Той е щастливъ за доброто, което е направилъ, а страда за злото.

II. — Какъ страда?

Отг. — Често пжти чрѣзъ гризение на съвѣстьта, което го кара да чувствува за сторонето зло; често пжти чрѣзъ прѣдставлението на своитъ жертви, пороци; или пъкъ по други нѣкои начинъ при извър-

Е, добръ! тѣ иматъ право: тѣзи приатели и ний трѣбва да се надѣваме още по-вече; ний трѣбва да бждемъ увѣрени, че сичкитѣ тѣзи чудни нѣща сж о-сждени да исчезнатъ и че царството Божие, т. е. законътъ на любовта, на благодарнието и на братството, ще дойде да се установи на тѣхното мѣсто и ще утвърди това прѣраждане, което ний всички съ голѣмо желание очакваме.

При сичко туй, ний не трѣбва да се мамимъ и да вѣрваме, че ще присѣтствуваме на едно ненадѣйно развитие, на едно непосредствено разбужда-ние на земната челоуѣщина; не, ний ви казахме, че напрѣдкътъ се извършва медленно, умно, защото той е слѣдствие на единъ божественъ законъ, за кой-то врѣмето не сжществува; и споредъ единственния планъ, намисленъ отъ Бога, малко по-малко, сичкитѣ злини, които ни наскърбяватъ, ще се замѣстятъ съ едно ново положение, дѣто материалното и морално благополучие ще направи отъ нашата земя свѣтъ отъ спокойствие и миръ.

шванието на грѣховетъ и то едно сжществуване.
при степенъта на напрѣд-
ванието.

П. — Кждѣ се намиратъ Райтъ и Пѣкельтъ?

Отг. — Въ свѣстѣта, ни-
кждѣ другадѣ. Райтъ е спо-
койната и чистата свѣсть;
нѣ пѣкельтъ е неспокойната
отъ гризение свѣсть.

П. — Какво е наказани-
ето за Духоветъ, които пра-
вижтъ зло?

Отг. — Тѣ сж длѣжни
да се появѣтъ или да ис-
купѣтъ грѣховетъ си за
сторонето имъ зло въ дру-

УРОКЪ XXXIII.

П. — На земята имали
мѣста за искупление?

Отг. — Да, крайната бѣд-
ность и испитаниата; ето
защо ний трѣбва всекоги
да се трудимъ да правимъ
добро, за да не се връща-
ме вече тука.

П. — Сжществуважтъ ли
вѣчни мъжи?

Отг. — Не, вѣчните мъ-
жи ще бжджтъ противопо-
ложни на божественната

Нека издиримъ сега, ако обичате, чръзъ кое срѣдство може се извърши едно дотолкова желателно измѣнение.

Нека направимъ, както лѣкарьтъ при болния, за когото е повиканъ да го излѣчи. Той изучва най-напрѣдъ признацитѣ и отъ тѣхното наблюдение той заключава, че еди-кое орждие е пострадало, и употрѣблява, навѣрно, уподобеното лѣкарство, споредъ положението на болния.

Ний потвърдихме: умразитѣ, раздѣлениата, и братскитѣ борби. Коя е първата причина на това? — Невѣжеството. Ще ни забѣлѣжатъ, че сичкитѣ тѣзи нѣща съществуватъ, даже, въ най-ученитѣ народи и най-цивилизованитѣ; не знаеме ли, че еди-кой народъ може да бѣде на чело на материалната и интеллигентна цивилизация, на материалния и интеллигентния напрѣдъкъ, като е твърдѣ малко напрѣднѣлъ въ морално отношение? Нѣка слѣдваме!

Това невѣжество, за което казахме, се отнася най-повече, и даже единствено, върху познанието на Бо-

доброта и правосѣдие. Наказанието и възнаграждението сж всѣкога съразмѣрни съ грѣхътъ или заслугата.

П. — Защо въплътений Духъ не си припомня минѣлитѣ грѣхове?

Отг. — Господь, въ своята безконечна благодетелность, е турилъ було върху минѣлото ни, за да прѣмахне отъ насъ лошавитѣ въспоминания, които тѣзи грѣхове сж оставили върху Духа ни.

УРОКЪ XXIV.

П. — Когато е Духътъ въ пространството спомнѣ ли си за по-прѣшнитѣ си съществувания?

Отг. — Цѣлото минѣло сж разгрѣща прѣдъ него; той вижда добръ пѣтя, който е извървѣлъ и този, който му остава да извърви, за да постигне цѣлѣстието.

П. — Нѣкои отъ Духовейтъ раскайватъ ли се?

Отг. — Щомъ тѣ съзнаватъ добръ новото си по-

га. Дѣйствително, ако Богъ бѣше по-добръ познатъ, ако неговитѣ безкрайни съвършенствувания бѣхъ разбрани отъ сичкитѣ умове, всѣкой, като извлѣче слѣдствиата отъ неговитѣ атрибути, ще може да знае, че този Богъ, когото нѣкои отказватъ и когото по-голѣмата частъ не разбира, е нашия общъ Баща; че като сме синца неговѣ чада, ний сме синца братъ; че този Богъ, който безкрайно любѣ, не е можалъ да сътвори сжщества, освѣнъ съ волята да ги направи щастливи; че, слѣдователно, цѣльта на живота, която ний сме приели отъ него, стои по-горѣ, отколкото нещастieto, тѣлесното сжществуване, което завладѣва сичкитѣ наши занятия; и че е пусто нѣщо, да се прилѣпимъ къмъ земнитѣ имена и наслаждения, които изчезватъ за нази, когато дойде часътъ да оставимъ нашото материално облѣкло.

Лесно е да разумѣме, че съ подобни мисли, трѣбва да сжществуватъ на земята само братъ, които да си помагатъ, да се подкрѣпжтъ и да се обичатъ; че амбициата, егоизмътъ и гордостъта нѣма да сжществу-

ложение, тѣ се кажтъ за злото, което се употрѣбвали въ послѣднѣото си сжществуване; тутакси тѣ взиматъ добри рѣшения за по-нататѣкъ.

П. — Какви сж занятията на Духоветѣ въ пространството?

Отг. — Тѣ се грижжтъ за повишението си, тѣ сж заняти съ своя напрѣдѣкъ и съ напрѣдѣка на своитѣ останжли назадъ братъ. Богъ, отъ друга страна, си служи съ Духоветѣ за извършванието на нѣкои

велики явления въ природата.

УРОКЪ XXV.

П. — Духоветѣ заинтересовани ли сж въ чело-вѣцитѣ?

Отг. — Духоветѣ се интересуватъ въ работитѣ на чело-вѣцитѣ, като имъ слѣдватъ способноститѣ и ги насърдчаватъ въ науката, изящнитѣ искусства и въ всичкитѣ клонове на чело-вѣческитѣ познание

П. — Духоветѣ сбиритѣ

ватъ, защото сичкитѣ наши интереси, най-драгоцѣнитѣ, ще бждатъ не въ богатствата и въ почеститѣ на нашия свѣтъ, но въ добритѣ дѣла, които ще ни направятъ въ доховния свѣтъ съкровища, запазени отъ рѣжда и отъ крадци.

Освѣнъ умразитѣ и раздѣлениата, които пораждатъ непомирими неприатели въ разнитѣ народности на земята, съществува още една друга причина по-силна и по-дѣятелна и, при това, още по-трудна за истрѣбление. Искаме да кажемъ за *религиитѣ*.

Какъ тая дума „*религия*“, що носи въ себе си идеата единство, е, противъ нейното същество, синопима и на умраза? И какъ религиитѣ, на мѣсто да сближатъ хората, правятъ върли неприатели, готови да се раскжсатъ? Въ какво, слѣдователно, тѣ различаватъ едни отъ други, за да породжатъ по между си една подобна вражда?

Нека земемъ, ако обичате, най-распространенитѣ религии, тѣзи, чиито привърженици се намиратъ на вредъ по земята и, като изключимъ съ хиляди особни

ли се много на едно или на семейства?

Отг. — Свѣтътъ на Духоветѣ е съвършенно, като другитѣ земни свѣтове, само въ двоенъ размѣръ; като тука, и тѣ се събиратъ, споредъ вкуса си, съчувствието си и степенъта на възвишението си.

П. — Защо Свѣтътъ на Духоветѣ е въ двоенъ размѣръ, сравненъ съ нашия?

Отг. — Защото скитажцитѣ Духове сж сжщитѣ същества, които сж вече живѣли на земята, ето за-

що може да се различи, кой сж тука добродѣтелнитѣ и несъвършеннитѣ.

УРОКЪ XXXI.

П. — Между Духоветѣ имали нѣкои, които особено насъ да наблюдаватъ?

Отг. — Богъ въ прѣ-голѣмата си благодѣть, е привързалъ къмъ всѣкого отъ насъ по единъ Духъ — пазителъ — особено натоваренъ да бди надъ насъ и да ни въодушевява съ добри мисли, да ни подпомага въ

секти, нека испитаме доктринитѣ, които тѣ проповѣдватъ и моралътъ, който е основата на тѣхното учение.

Въ всичкитѣ, безъ исключение, ний намираме сжщото понятие на единъ Богъ, единственъ, вѣченъ, не-сътворенъ, който има, слѣдователно, сичкитѣ усъвършенствания на безкрайността; сичкитѣ обематъ въ челоуѣческитѣ длѣжности къмъ Бога и къмъ тѣхнитѣ подобни еднакви учения; тѣ проповѣдватъ любовта, както и най-горнята и първоначална добродѣтель, която въздига челоуѣка връзъ степенята на усъвършенстванията, като го приближава къмъ своя създателъ.

Вий ще се съгласите, че това не възбужда еднитѣ противъ другитѣ, вѣрующи на тѣзи стари религии, защото сичкитѣ, като признаватъ сжщия Богъ, иматъ сжщитѣ правила на поведение.

Колкото напредваме въ нашото изслѣдване, толкова причината на тѣзи плачевни разногласия, що потвърдихме, става явни малко по-малко, и ний можемъ отсега да их прѣвдимъ.

Единството и еднаквостта на основнитѣ начала

свѣтитѣ, да ни утѣшава и поддържа куража ни въ испитанията на живота.

П. — Ний, прочее, трѣбва ли да обичаме Духа — пазителя?

Отг. — Да, често пѣти, защото тѣ сж Божии пратенници и изпълнителнитѣ на неговитѣ желаниа. Тѣхната сила е слѣдствие отъ тѣхното възвишение.

УРОКЪ XXXII.

П. — Кажи ми молитвата на добритѣ Духове — пазители!

Отг. — Умни и добродѣтелни Духове, Божии пратенници, чиато миссия е да подпомагате челоуѣцитѣ и да ги водите въ добрия пѣтъ, подкрѣпѣте ме въ испитанията на този животъ и ми дайте силата, за да ги прѣтърпѣмъ безъ всѣкакво мърнение, прѣмахнѣте отъ мене лошауитѣ мисли, и нека никакъвъ нечистъ Духъ да нѣма достѣпъ до мене, за да отбѣгнѣмъ злото. Освѣтѣте ми свѣстѣта върху всичкитѣ ми грѣшки, махнѣте отпрѣдъ очитѣ ми було-

въ всичкитѣ религии не доказватъ ли, че тѣзи начала сж отъ начало вѣнъ отъ челоуѣка, че тѣ сж родени въ челоуѣка и му сж поставени въ сжщото врѣме, когато той е получилъ живота си отъ създателя на сичкитѣ нѣща? Да, понеже тѣ сж отъ божественно начало, затова сж и всемирни, непочекнжти и вѣчни.

Нека видимъ сега, въ какво тѣ различавотъ. До днесъ сѣка религиа бѣше съставена отъ двѣ нѣща: една часть, която може да се нарече догматическа, или доктринална (поучителна), за която по-горѣ говорихме, и една часть практическа, която обема вѣнкашното богослужение, т. е. многочисленнитѣ формалности, съвършенно челоуѣчески измислици, наложени строго на вѣружщитѣ отъ сѣка религиа и, които съ второстепенни нѣкои вѣрвания, отличаваотъ еднитѣ отъ другитѣ.

Ето, слѣдователно, точно причината на раздѣленната, на *криминалнитѣ* борби, за които се е пролѣло толкова кръвъ; и ако докажемъ че тѣзи разни богослужения сж дѣло на религиозни експлоататори, не трѣбва ли да се присѣединимъ къмъ страшния викъ,

то на надмѣнността, която ми бѣрка да ги сѣгледамъ и избѣгамъ.

А особенно ти, Добрий ми Духъ — пазителю, о, който бдишъ особенно надъ мене, дай ми възможността да се покажж достоенъ за твоего добродушие! Ти ми знаешъ длѣжноститѣ; нека всичко бжде по волята Божия!

УРОКЪ XXXI I.

II. — Могжтъ ли Духветѣ да влѣзжтъ въ сношение съ насъ?

Отг. — Богъ всѣкоги позволява на Духоветѣ да си съобщаватъ съ челоуѣцитѣ, само и само да увѣржтъ тѣзи въ безсмъртнето на душата.

П. — По какъвъ начинъ Духоветѣ се прѣдставляватъ на челоуѣцитѣ?

Отг. — По много начини: често пжти ставатъ видимъ на насъ въ видѣниата ни; често пжти диктуватъ на медиумитѣ думи, фрази и даже цѣли фрази, които обикновенно съдържатъ поучения върху нау-

издигнатъ отъ единъ знаменитъ чловѣкъ: „Духовенството, ето неприятели!“

Дѣйствително, не сж ли тѣзи хора отъ сичкитѣ религии, които паричната ненаситностъ тика едни противъ други, въоръжава братъа противъ братъа, като подкрѣпжтъ въ сърдцата ниъ този подквасъ отъ размирие и тѣзи ненавидна умраза, която се появява взаимно отъ една секта къмъ друга.

Не искаме да оцѣнимъ, ни да сравнимъ тукъ нѣкоя религиа, като мислимъ, че всичкитѣ еднакво сж добри, относително морала си, и че сичкитѣ сжщо еднакво сж лоши, относително вънкашната частъ, богослужението. И въ заключенке ще кажемъ: понеже моралната частъ, която е отъ Бога, не може да породи злото и раздѣлението, вънкашната, практическа частъ, отъ която произхожда раздѣлението и умразата, е чловѣческо дѣло.

Логическото слѣдствие отъ всичко това, що казахме е, че, ако въ врѣмената на невѣжеството, религиитѣ сж имали смисълъ, нека кажемъ, даже, и тѣхна-

ката и моралнитѣ духове.

П. — *Що е Медиумъ?*

Отг. — *Медиумъ* е едно лице, което чувствува, че дѣйствува подъ влияние на Духоветѣ, и чиито оржда сж напѣти съ една животна електрическа течностъ или магнитическа

на, медиума, съединена съ универсалната течностъ, която е най-голѣмата естествена сила.

П. — Въ непрѣкъснати сношения ли сж свѣтътъ на Духоветѣ и земниятъ свѣтъ?

Отг. — Всичко е заплетено, всичко е обвързано въ пространната Веселенна. Великий Законъ на солидарността, всеобщата отговорностъ обвзиматъ не само свѣта на Духоветѣ, живущитѣ твари на земята, но и всички тѣзи, които се

УРОКЪ XXIX.

П. — Съ каква сила Духоветѣ си служатъ да завъртѣватъ масса, за примѣръ?

Отг. — Отъ течността

та полза, тѣ трѣбва да исчезнатъ днесъ, когато тѣхното влияние не може да бѣде, освѣнъ врѣдително и пусто, и да отстъпихтъ мѣстото на приятното поучение отъ този утѣшителъ (consolateur), който ни бѣше обѣщанъ, и когото ний наричаме: „Спиритизмъ.“

Извлѣчение отъ нѣкой си групъ, на име „Жиронделъ.“

До Господина Редактора
на списанието „**Нова Свѣтлина**“.
въ гр. Бургасъ.

ДОСТОУВАЖАЕМИЙ ГОСПОДИНЕ РЕДАКТОРЕ!

Отнѣколко дни съмъ въ гр. Ямболъ, и тукъ случайно ми падна на рѣка книжка II-ра отъ списание-то Ви „Нова Свѣтлина“, въ края на която прочетохъ, че желаете да Ви се доставихтъ свѣденія за момата,

движиж тѣ величественно въ
безконечността на небеса-
та подъ Божието бдѣние.

УРОКЪ XXX.

П. — Какъ се казва учението, което се занимава съ Духоветѣ?

Отг. — Учението, духовната наука; тя се занимава съ Духоветѣ, съ тѣхнитѣ явления, и съ всичко това, което се отнася до сѣдбинитѣ на чловѣчеството. Тя е всецѣло посвѣтена на Духоветѣ.

П. — На вредъ ли съществуватъ Духоветѣ?

Отг. — Да, съ милиони върху всѣка една точка на земното кълбо. Спиритизмътъ, ще бѣде едничката логична и утѣшителна наука на всичкитѣ народи.

П. — Кой е основателтъ на спиритната наука?

Отг. — Алланъ-Кардекъ, единъ вишъ Духъ, когото ний трѣбва да обичаме и почитаме, като единъ отъ най-великитѣ добродѣтели на нашото чловѣчество.

която се е появила въ Търново-Сейменска околия и пророчествувала.

За честитъ се считамъ, като ми се дава възможностъ да Ви дамъ нѣкой свѣдения по въпроса.

Иванъ Димитровъ, Георгий Стояновъ и Куманъ Господиновъ тримата отъ селото ни Талашманлий, Каваклийска околия, бѣхъ ходили въ с. Ключюклери, Т.-Сейменска околия, (родното село на момата), за да имъ отгатае за тѣхни нѣкои работи.

Иванъ Димитровъ е чловѣкъ на 50 години, земледѣлецъ, неграмотенъ. Прѣди 6 години умрѣ жена му и четиретѣ му дѣца вжтрѣ въ 8 деня, безъ да болѣдувать. — Като попиталъ за жена си и дѣцата си, тя ги назовала по име, опрѣдѣлила годинитѣ имъ и казала, че тѣ се намирали всички наедно и очаквали, кога по-скоро да дойде и самъ той при тѣхъ. На въпроса: „кога ли ще бѣде това?“ момата отговорила, че това ще бѣде не по-рано отъ 3 мѣсеца, което ще се прѣдизвѣсти отъ една болестъ въ очитѣ. И наистина, става сега по-вече отъ 10—11 дни Иванъ стои

УРОКЪ XXXI.

П. — Вкратцѣ, що сме ний, отъ кѣдѣ идемъ ний, защо живѣемъ на тази земя и кѣдѣ отиваме?

Отг. — Ний сме безсмъртни същества, ний идемъ отъ свѣта на Духоветѣ, истинското ни отечество; живѣемъ на земята, за да си исплатимъ минжитѣ грѣхове и да напредваме чрѣзъ страданието, работата и ще се върнемъ въ свѣтътъ на Духоветѣ.

Раждање, умирање, прѣраждање и постоянно напредвање: този е законътъ.

ГЛАВА IV Мораленъ Духъ. УРОКЪ XXXII.

П. Що е моралъ?

Отг. — Моралъ е прѣписани закони, които чловѣкъ трѣбва да слѣдва, за да прави добро и избѣгва злото

П. — Какъвъ е моралътъ, проповѣдванъ отъ спиритизма?

на едно мѣсто и не може никакъ да види съ очитѣ си.

Георгий Стояновъ е на 38 години, грамотенъ, бѣше си изгубилъ воловетѣ въ пашата мериа пощоно врѣме, прѣди 2 мѣсеца и, като ги търси, не можа да ги намѣри. Като попиталъ момата, какво е станѣло съ воловетѣ му, тя отговорила, че воловетѣ му се намирали въ нѣкой си Ташко отъ Кайлъ-дере, идѣто, като отива, дѣйствително, ги намира въ него и си ги зема.

Куманъ Господиновъ, на 40 години, грамотенъ, бивший кметъ на общината ни отъ 2 $\frac{1}{2}$ години, страдале отъ вънкашна болестъ (припадване), която му не даваше възможность по нѣкога да става по цѣли два дни и биваше, като умрѣлъ. — На въпроса: „какъ може да се изцѣри тази болестъ?“ момата му отговорила, че ще оздравѣе само тогава, когато шовърне вземениѣ още въ турско врѣме 2000 гроша отъ църковната община, когато билъ епитропъ — Дохожда си казаний Куманъ въ село, продава 2 парчета ниви и единъ чеиръ на Стойко Гендовъ и внася 2000 гроша на църквата и, за чудо, Куманъ отъ тогава и досега е съвършенно здравъ, когато по-прѣди, прѣдъ 4—5 деня все му припадале.

Споредъ казванието на горнитѣ трима души, момата била 17—18 годишна и, когато пророчествувала отговоритѣ давала слѣдъ 2 часа, прѣзъ което врѣме, тя сама стояла въ стаята си затворена.

Ив. Колевъ.

гр. Ямболъ

1 Юний 1891 г.

